

[Carsten Raff.]

det første fik vi at vide, da vi mødtes igen efter 1957, at en ajourføring af 1957-forslaget ville koste 1 200 mill. kr. Men jeg skal se ganske bort fra pengene, jeg skal komme til realiteterne. Jeg skal bevise over for ministeren, at i realiteten ligger vi langt under 1957-forslaget. Må jeg sige om 1957-forslaget, at det har sin interesse, fordi det var de tre forsvarsvenlige partier, der i samarbejde med sagkundskaben enedes om et forslag. Vi var ganske vist nødt til at klippe og lappe i det, men vi var enige om, at her var et forslag, vi kunne gå ind for. Ministeren behøver ikke at kigge meget efter med hensyn til de tal, jeg kommer med. De er fra ministerens eget departement, så de er janfri, der er ikke noget i vejen med dem.

Hvis vi nu skal drage sammenligninger, så kan vi for det første tage en sammenligning mellem 1957-forslaget og det nuværende forslag. Det er jo en rimelig sammenligning. Vi gjorde alt, hvad vi kunne for at gøre 1957-forslaget så billigt som muligt. Vi var betænkelige ved, så langt vi kom ned, men vi syntes alligevel, vi kunne forsvare det. Det er derfor et fair sammenligningsgrundlag. Senere kom der, efter at regeringsforslaget var fremsat, et forslag fra sagkundskaben. Det var sådan en slags op-imod-muren-forslag, om jeg så må sige, det sidste nød-minimum-forslag. Det er også et fair sammenligningsgrundlag. Jeg vil gerne komme med nogle sammenligninger mellem disse to forslag, og det forslag, der foreligger nu.

Ser man på flåden, hvad der er noget vanskeligt på grund af de forskellige fartøjstyper, er der nogen fremgang for de små motortorpedobåde, en bitte fremgang, idet tallene er 16-16-18. For u-både er de 4-5-6, for minelæggere 6-10-8, men for ministrygere derimod 19-19-12, for bevogtningsfartøjer 12-12-9 og for de større fartøjer, som man benævner på forskellig måde, er de 18-12-8. Det er ganske overvejende en tilbagegang, en absolut tilbagegang og ganske særlig i deplacement.

Ser vi på flyvevåbnet, skulle vi i 1957 have haft 192 maskiner, i det, jeg kalder sagkundskabens nødforslag, 141, og i forliget, der nu skal vedtages, er der 112. Der sker altså omtrent en halvering af

antallet af flyvemaskiner, noget af det vigtigste, der overhovedet findes i forsvaret. Det er ikke forbavsende, at chefen for forsvarsstyrelsen, der ellers er meget forsigtig i vurderingen af forliget, ganske åbent siger, at antallet af flyvevåbnets d-dagsstyrker er for lille, og han føjer til: og det må rettes. Men der er ikke noget i forslaget om, at det skal rettes. Antallet er for lille.

Lad os så se på hærens tal. De er for brigadegrupperne $2\frac{2}{3}$, 3 og $2\frac{1}{3}$. Det er alene en ganske alvorlig nedskæring. Og så må vi ikke glemme en ting, at i 1957 sagde NATO-lederne ganske klart og fast til os, at Jylland behøvede vi ikke at gøre noget videre ved, der blev opstillet så store styrker i Slesvig-Holsten, som atomkrigens vilkår overhovedet gjorde det muligt. Jeg tør nok sige, jeg var på færde, nærmest af hensyn til mine jyske kammerater i udvalget, for at de ikke skulle komme tilbage til Jylland med den ringe opstilling, vi havde foretaget, og jeg søgte at få lavet nogle højt mobiliserbare afdelinger. Men det var altså indstillingen, at Jylland ville være så fastslået af NATO-styrker, at det ikke var nødvendigt for danskerne at gøre noget ved det. Det må vi regne med; vi taler om forsvarsordningen, vi leger ikke med tinsoldater. Nu har hærchefen ment det nødvendigt af de $2\frac{1}{3}$ brigadegrupper at lægge $1\frac{1}{3}$ — altså flertallet — i Jylland, hvor der næsten ingen skulle være før. Det vil sige, at situationen er meget vanskelig for Sjælland, som så sandt hverken strategisk eller udenrigspolitisk har fået ændret situationen. Det er også en ren og skær halvering af styrkerne. Den giver sig udtryk i, at Sjælland kun får 1 brigadegruppe, hvor man tidligere havde regnet med to.

Hertil kommer så nedsættelsen af tjenestetiden. Jeg skal ikke fortabe mig meget i politik, men det er ganske klart, at det er et radikalt krav, som er blevet gennemført. Det må vi være ganske klar over. Det ærede medlem fru Else Zeuthen nikker venligt til mig, og vi er ganske enige, som tilfældet også er på andre områder i denne sag. Det er et radikalt krav, der er gennemført, og det må ikke mindst forsvarsministeren indrømme, idet han over for sin partikongres, der plejer at fastlægge politikken for de kommende 4 år, stod frem meget højtideligt og meget fast og sagde: ingen ned-